

Der var engang en hund. Han elskede juletiden så højt, for det havde han jo oplevet 12 gange før i sit hundeliv. Hans navn var Bento, og han var min første hund. Nu nærmede denne spændende tid sig for 13. gang, det var julen 2002. Forberedelserne var igang som sædvanligt: Hundekiks i overstørrelse blev omhyggeligt pakket ind i avispapir, helst så meget som muligt fordi udpakningen juleaften i høj grad var en del af glæden for den gamle hund.

Men ingen jul uden en tur op ad gågaden, midt i al juletravthed. Med hund, selvfølgelig. Vi tog turen til byen med bus, og det vakte almindelig jubel da jeg fik Bento til at tykke på "stop" knappen. Havde jeg ikke bremset ham var vi blevet nødt til at stige af et par stoppesteder før, men nu lå den evetyrlige gågade foran os.

Straks vi kom ind på gågaden så Bento en bod hvor der blev lavet brændte mandler. Han sendte mig et blik med hovedet på skrå, og trak mig hen til boden. Også sælgeren i boden fik et skævt blik, og så fik Bento et par mandler som var blevet lidt for meget brændte. Han greb de to af dem i luften, det tre andre fik han hurtigt fundet. En pølsevognsbestyrer fik det samme blik, men det forstod den unge sælger åbenbart ikke. Så måtte vi jo købe en, og Bento fik halvdelen. Her i Danmark er vi jo vant til 50% indkomstskat. Tilfredse gik vi videre.

Hov, der kom en anden hund, en setter. Åh, vi elsker settere, men de skyndte sig videre. Alle settere er altid i løbetid, siger ejerne. Men selv en gammel hundenæse kan godt mærke forskel, og deres undskyldning var lidt tynd.

Foran et supermarked lå der nogle store grønne græsmatte, som var af plastic. Dem kendte Bento godt, for om sommeren er der sådan nogle matre på Bentos elskede badebro - for at folk ikke skal glide på den våde bro. At ligge på ryggen og vride sig på de matre, det var alledtiders. Og her risikerer man ikke at falde i vandet. Supermarkedets gæster ilede forbi på begge sider, ja enddog hen over ham, men det forstyrrede ikke Bento.

- Mor, prøv at se den der skøre hund!

- Er den besvimet?

- Er den altid sådan? Ja!

Vi gik videre gennem juletravtheden. Foran en forretning med strikkeartikler stod hævede kurve med - ja strikkeartikler selvfølgelig. På nogle af kurvende sad der små nisser. Legedyr! Bento snuppede en nisse, men de var fastgjort til kurvene. Hvem er stærkest, Bento, nisse, eller kurv? Det er Bento, men det lykkes mig at gribe kurven i allersidste øjeblik, or redde nissen fra Bento.

Julemanden, ham gik det ikke bedre. Hohohoooo. Han fik selvfølgelig et blik at et Bentohoved der var lagt på skrå. Julemanden satte sig ned i hundehøjde, og blev ivrigt snuset til. De kunne lide hinanden, så det ud til. Men det skæg? Bento trak i skægget som ikke lugtede som skæg plejer at gøre. Elastikken blev strakt ud til ca 30 cm. længde, så mistede Bento grebet om skægget, som svappede på plads. Så fik julemanden en rød næse, og nu var den ægte.

Vi gik videre, og sneg os forsigtigt forbi forretningen med glaskunst. Det lykkes. Nåja, halvvejs, for vi skulle jo forbi den forretning igen på hjemvejen.

Imens jeg var optaget af glasforretningens ve og vel havde Bento stjålet et plysdyr et eller andet sted fra. Men hvor? Sikkert fra den der barnevogn, så jeg købte plysdyret af Bento for en hundekiks og lagde det tilbage på barnevognen. Barnet så lykkeligt på plysdyret. Moderen var fortabt i mobiltelefonens univers. Hurtigt videre. Da moderen endelig så på sit barn blev hun forskrækket over plysdyret som hun åbenbart ikke havde set før. Tja, så havde Bento altså stjålet det et andet

Nu gik den gamle hund bare med en stråkurv med skuresvampe i munden. Sikkert stjålet i 10-kroners forretningen. Hurtigt tilbage og aflevere den.

På en lille plads havde Lions Club en bod med Tombola. Foran bordet stod en stor tøjløve, i legemsstørrelse. Bento blev til granit! Så, langsomt nærmede Bento sig løven, parat til et hurtigt tilbagetog hvis det skulle blive nødvendigt. En medarbejder ved tombolaen skubbete lidt til løven og Bentos flugtplan belv aktiveret. Og alligevel var nysgerrigheden størst, for han skulle tilbage til løven igen. Snuse igen, og så op og bide løven i lidt øret. Det måtte han op på bagbenene for, til trods for sit stangmål på 68 cm.

Desværre vandt vi ikke løven, det blev kun til et lille plysdyr og det gik Bento nu stolt med i munden. Omend jeg kunen have købt det dyr billigere i en legetøjsforretning, så var det alligevel sine penge værd. Med tøjdyret i munden kunne Bento ikke længere stjæle noget.

Vi kom til rådhuset. Springvandet foran er tømt om vinteren, men der var alligevel lidt is på bunden. Bento vidste besked. Jeg koblede snoren af, og smed plysdyret ind på isen. Bento efter det, og rutschede rundt med alle poter. Selvom den gamle hund var blevet lidt vakkelvorn bagtid gik det alligevel strålende, og han kurede rundt på isen. Alt godt har en ende, og bussen hjemad blev opsøgt. Ja, vi kom også godt forbi glasbutikken på hjemvejen.

Det var juleaften, siden den tidlige eftermiddag havde Bento ligget på vagt ved juletræet, for der ligger jo også pakker med Hundnavn på. Det er dem der er pakket ind i avispapir. Man har jo ofte gæster juleaften, og vores gæst var Bentos søster som ellers skulle have været alene hjemme. Først skulle der dog spises.

En gammel folkemelodi siger blandt andet: *Bonden sidder tidligt ved sit fad, sikken Guds velsignelse af mad; lænkehunden selv får dobbelt sul, den skal også vide det er jul.*

Lænkehunde har vi ingen af her, snarere sengevarmere - ja gæt hvor Bento sover. Tiderne har ændret sig, men alligevel ikke mere end at vi alle stadig får nok at spise juleaften. Efter julemiddagen tog vi en lille spadseretur gennem det julestille kvarter. Der var faldet lidt nysne, og vi efterlod os 2 støvlespor, og 8 potespor. Nysneen afslørede at Bento trak lidt på det ene bagben, det lagde man ellers ikke med til. Vi klarede det man plejer at klare på sådan en tur, men vi havde også en hemmelig mission. Vi sneg os hen til det hus hvor vores legekammerater, de to retrievere bor. Hængte forsigtigt en pakke med hundegaver på dørhåndtaget og så hurtigt væk igen. Sporene i sneen viste at vores legekammerater ikke var hjemme lige nu. Vi gik hjemad, for nu var der andet, og meget vigtigt at ordne. Hjemme foran vores dør var der nu kommet flere spor i sneen, sikkert spor efter to retrievere, og deres herre. Der hang nemlig en pakke med hundeting på vores dørhåndtag. Jo, navnene på sedlen passede. Ind under juletræet med dem. Så rydde af bordet, og slappe af med en disneyfilm. Middag hos Tony, 2 Spaghetti Speciale, den kender i jo. Også Bambi på gratis vakte minder.

Så var det så vidt, der blev tændt lys i juletræet.

Julelys spejler sig også i hundøjne, og nej, Bento havde ikke benyttet juletræet til det træer ellers ofte bruges til af hunde. Den slags gør velopdragne hunde ikke. den første pakke måtte åbnes. Hundene så på mig da jeg gav dem lov til at hente en pakke. Må vi? Bentos søster havde prøvet at holde jul hos mig nogle gange efterhånden, hun kendte også proceduren. Hunde kan ikke læse, det behøver de heller ikke for at finde ud af hvilke pakker der er til dem. Papiret kan godt nok forhindre dem i at se hvad der er i pakken, men en hundenæse lader sig ikke stoppe af avispapir, også selvom der er brugt meget af det.

Bentos pakke var pakket i meget avispapir, lidt mindre papir til søster. Efterhånden kom gulvet til at flyde af mere og mere sønderrevet avispapir.

Den gamle hund lagde sig på sofaen, noget der ellers var forbudt - men det var han åbenbart ligeglad med. Søster lagde sig foran kaminen. Mætte, og trætte sov begge hunde sødt resten af juleaften.

Endnu før vi gik til ro blev det til en lille luftetur. Ved den lejlighed traf vi de to retrievere, og fik ønsket hinanden en glædelig jul og tak for gaverne. Så hjemad, og i seng.

Kort efter at jeg var gået til køjs sneg Bento sig op til mig, blev stående på sengekanten i en nærmest umulig stilling - hovedet opad eller nedad? Det blev opad, og snart lå Bento i arm, med sit hoved på min hovedpude og hans søster langs mine ben. Som vi lå der hoved ved hoved, kunne jeg mærke hans gamle lidt tørre snude mod min hud. Han sov allerede, men det gjorde jeg ikke.

Tankerne gik, nu havde vi haft mere end 12 dejlige år sammen, hvor længe ville vi have hinanden endnu? Jeg tænkte på naboens telefonopringning dengang: Nu er

det så vidt. Så hvalpene der blev født, voksede op og så én der besluttede sig for at leve sit liv sammen med mig. Tænkte på....

Hvor længe jeg var om at forstå det, og hvordan han så endelig flyttede ind.

Hvor glad han blev da han fik en orange bold, der kom til at følge ham hele livet.

Hvordan han under en cykeltur med mig fik øje på en kammerat, og løb mod en lysregueringsmast, som gik i stykker - og Bento slap helt uskadt.

Hvordan han vandt en indkøbsvogn ful af hundartikler i et supermarked for det bedste hundetrick i en konkurrence.

Dengang han stak af på en udflugt - med tog! Og sidenhen fik lov til at køre gratis med den jyske privatbane.

Hvordan han i bedste Gøg og Gokke stil slog en rottweiler i gulvet med en meget stor kæp.

Alt det træ han gennem sit liv fik slæbt med hjem fra skovture.

Hvordan vi opdagede et fastklemt rådyr i skoven, og fik det befriet.

Hvordan han for et år siden blev syg og alt håb var ude - og han så alligevel kom sig og jeg fik en ven tilbage til livet som jeg ellers troede var tabt, hvilken lykke.

Som vi lå der i arm passerede også Bentos liv revy, han drømte. Løb. Næsen vibrerede mod min hud, i sin drøm løb han uregelmæssigt, som i et søg. Greb noget, og løb så hurtigere: Han havde fundet sin bold. Eller stjålet noget? Så gravede han et drømmehul med forbenene, først hurtigt med begge ben, så mere seje træk med et ben ad gangen, som for at få andet væk fra hullet. Så en kort anspændt stilhed, som han lyttede, havde jeg kaldt i hans drøm?

Ja, hvor længe havde vi hinanden endnu? Som vi lå der havde jeg ingen anelse om at en kamp som ikke kunne vindes var startet i den gamle hunds krop. Svaret på det spørgsmål fik jeg 37 dage senere.

